

PROFETIA ESTEREI - CE ASCUNDE SĂRBĂTOAREA PURIM?

Apreciez faptul că în seara aceasta ați rămas ca să discutăm despre o temă foarte interesantă și cred că vă voi arăta ceva nou. Toți știm că scriitorii cărții Esterei sunt Mardoheu și Estera. Astfel, după ce s-au desfășurat toate evenimentele amintite în carte, ei au scris totul, această carte fiind scrisă așa cum au fost scrise toate cărțile profețiilor noastre, adică prin Duhul Sfânt. Aceasta înseamnă că felul în care a fost scrisă, fiecare cuvânt din ea este foarte important.

Scrierile profețiilor, nu au fost scrierile lor, ci Duhul Sfânt este Cel care i-a inspirat și mâna Lui a scris totul în felul în care a dorit El să ne fie descoperite lucrurile.

Astăzi vreau să vă arăt cum dovedește Dumnezeu că El deține controlul istoriei și că nu se întâmplă absolut nimic fără știrea și voia Sa, iar pentru aceasta, aș vrea să studiem împreună o profeție pe care o găsim în cartea Esterei.

Cartea Esterei a fost scrisă prin Duhul profeției în urmă cu aproximativ două mii trei sute de ani. Aceasta ne dovedește că Mardoheu și Estera puteau să știe ce se va întâmpla peste două mii trei sute de ani, numai dacă aveau legătură cu Cel ce controlează istoria.

Vreau să vă întreb ceva: Dacă ascultați radioul și auziți că peste trei zile va ploua, este aceasta o profeție?

Audiența: „Nu.”

Rabinul Kraft: De ce nu? Pentru că este o prezicere, o prevestire, adică există tipare pe care le putem urma pentru a spune în mod logic când se vor întâmpla anumite lucruri. Ca să putem vorbi de o profeție, trebuie să anunțe ceva care să fie dincolo de orice ar putea ști cel care o vestește.

Așadar, când avem o profeție care anunță ceva ce se va întâmpla peste două mii trei sute de ani, cum este cazul profeției din cartea Esterei, trebuie să ne oprim și să cugetăm puțin la lucrul acesta, deoarece este clar că Mardoheu și Estera erau în legătură cu Cel care controlează istoria, adică cu Cel Atotputernic, ceea ce înseamnă că cuvintele spuse de ei, nu sunt cuvintele lor, ci este Cuvântul

Domnului descoperit prin Duhul Sfânt.

Am împărțit printre voi câteva documente la care aș dori să ne uităm împreună.

În iudaism avem un principiu care spune că ceea ce li se întâmplă părinților, li se întâmplă și copiilor lor, ceea ce înseamnă că lucrurile care li s-au întâmplat străbunicilor noștri, ni se întâmplă și nouă.

Noi știm că Iacov a fost urmărit tot timpul de fratele său, Esau, și că după ce a obținut binecuvântarea tatălui său, Esau a încercat să-l omoare.

Douăzeci și doi de ani mai târziu, când Iacov s-a întors în Israel, însoțit de soțiile și copiii săi, Esau l-a întâmpinat cu patru sute de oameni.

Apoi, atunci când Iacov a murit, iar iudeii au vrut să-l îngroape în peștera Macpela din Hebron, Esau a încercat să oprească înmormântarea fratelui său acolo. Astfel, vedem că Esau a fost întotdeauna lângă Iacov, în momentele cheie ale vieții sale, încercând să oprească revărsarea binecuvântării peste el.

Citind Biblia, vedem că Esau a avut un nepot care s-a numit Amalec, din care a ieșit națiunea cunoscută sub denumirea de „amalechim”, adică „amaleciții”.

„...Timna era țitoarea lui Elifaz, fiul lui Esau; ea a născut lui Elifaz pe Amalec.”
(Geneza 36.12).

Amaleciții au fost probabil cea mai rea națiune din toată istoria lumii. Potrivit „Zorei” și a altor scrieri ebraice, se pare că această națiune a avut un singur țel: să lupte împotriva evreilor și să oprească lumea să cunoască ceea ce este sfânt. Astfel, de câte ori s-a întâmplat ceva spiritual cu Israel, era acolo și un amalecit care încerca să zădărnicească acel lucru; de fiecare dată când evreii au încercat să se întoarcă în patria lor, acolo era și amalec care încerca să-i oprească.

Când îl întâlnim pe Amalec pentru prima dată în Biblie? Ce spune Tora? După ce poporul evreu a ieșit din Egipt și a ajuns la Muntele Sinai, unde a primit Legea, fiind în călătorie spre țara făgăduită, în calea lui s-a interpus Amalec, care a încercat să ne atace, iar ca să facă aceasta, au fost nevoiți să traverseze o mie două sute de kilometri de deșert. Amaleciții trăiau în Arabia Saudită și astfel au trebuit să traverseze toată Arabia Saudită și apoi Muntele Sinai, ca să poată ataca poporul evreu. Au invadat cumva evreii teritoriul lor? Nicidecum! Amenințam noi fântânile lor cu apă sau ne comportam ca niște agresori? Nu! Voiam cumva țara lor?

Categoric nu! Cu toate acestea, ei au parcurs o mie două sute de kilometri ca să ne atace.

„Amalec a venit să bată pe Israel la Refidim.

Atunci, Moise a zis lui Iosua: „Alege niște bărbați și ieși de luptă împotriva lui Amalec. Iar eu voi sta mâine pe vârful dealului cu toiagul lui Dumnezeu în mână.”

Iosua a făcut ce-i spusese Moise și a ieșit să lupte împotriva lui Amalec. Iar Moise, Aaron și Hur s-au suit pe vârful dealului.

Când își ridică Moise mâna, era mai tare Israel și când își lăsa mâna în jos, era mai tare Amalec.

Mâinile lui Moise fiind trudite, ei au luat o piatră, au pus-o sub el, și el a șezut pe ea. Aaron și Hur îi sprijineau mâinile, unul de o parte, iar altul de alta, și mâinile lui au rămas întinse până la asfințitul soarelui.

Și Iosua a biruit pe Amalec și poporul lui cu tăișul sabiei.

Domnul a zis lui Moise: „Scrie lucrul acesta în carte, ca să se păstreze aducerea aminte, și spune lui Iosua că voi șterge pomenirea lui Amalec de sub ceruri.”

Moise a zidit un altar și i-a pus numele „Domnul, steagul meu”

El a zis: „Pentru că și-a ridicat mâna împotriva scaunului de domnie al Domnului, Domnul va purta război împotriva lui Amalec, din neam în neam!” (Exod 17.8-14).

A doua oară când îl întâlnim pe Amalec este o mie șapte sute de ani mai târziu, în cartea Esterei când, după șaptezeci de ani de exil, eram pe punctul să ne întoarcem în Israel. Templul ne era distrus, iar noi fusesem sub robia babiloneană și apoi sub cea persană, timp de șaptezeci de ani. Dar ce s-a întâmplat, dintr-o dată, la sfârșitul celui de-al șaptezecilea an de robie? În Persia, s-a ridicat un bărbat care se numea Haman. Cine era acest Haman? Dacă priviți foile de hârtie care v-au fost date, puteți vedea că în cartea Esterei scrie:

„...împăratul Ahașveroș a ridicat la putere pe Haman, fiul lui Hamedata, Agaghitul.” (Estera 3.1).

De ce este important acest lucru? Ce găsim dacă mergem înapoi, la cartea lui Samuel? Noi știm că împăratul Saul a primit poruncă de la Domnul să distrugă

națiunea amalecită, iar el a făcut aceasta, dar a păstrat în viață un om. Cine era omul acela? Împăratul Agag.

„Saul a bătut pe Amalec de la Havila până la Şur, care este în fața Egiptului.

A prins viu pe Agag, împăratul lui Amalec, și a nimicit cu desăvârșire tot poporul, trecându-l prin ascuțișul sabiei.

Dar Saul și poporul au cruțat pe Agag...” (1Samuel 15.7-9).

De ce l-a ținut în viață este o întrebare la care nu avem răspuns nici până astăzi, dar înainte de a fi ucis de Samuel, în timpul cât împăratul Agag a fost în temniță, s-a strecurat la el o femeie și astfel a fost conceput un copil, acel copil fiind cel care a rezidit națiunea amalecită. Când a aflat aceasta, Samuel l-a ucis pe Agag, dar pe femeie nu au mai găsit-o nicăieri.

Astfel, prin acel fiu al împăratului Agag, a fost reconstruită națiunea amalecită, iar dacă citim în cartea Esterei, vedem că Haman era fiul lui Hamedata, Agaghitul, adică era un descendent al amaleciților.

Nu știu dacă este o coincidență, dar cine s-a ridicat împotriva evreilor chiar în timpul când aceștia se pregăteau să se întoarcă în țara lor? Ameleciții! Care era scopul lor? Să îi nimicească pe evrei pe deplin.

Haman a vrut să ne distrugă fizic, ca națiune; a vrut să ne ia Tora și să distrugă orice urmă a existenței națiunii ebraice și a culturii sale.

Acesta este motivul pentru care noi, evreii, în timpul sărbătorii Purim facem patru lucruri opuse planurilor lor:

1. - au încercat să ne nimicească fizic, așa că mâncăm împreună, avem o masă de sărbătoare;
2. - au încercat să ne distrugă ca popor, de aceea ne adunăm împreună ca să fim într-o unitate și să arătăm că ne iubim unii pe alții;
3. - au încercat să distrugă bogățiile evreilor, de aceea facem daruri celor săraci;
4. - au încercat să ne distrugă Tora, de aceea am mai adăugat o poruncă la ea: să citim cartea Esterei.

Noi schimbăm tot răul pe care au încercat să ni-l facă ameleciții, în binecuvântare

și bucurie.

Așadar, aici îl vedem pe Amalec care a încercat să ne nimicească pentru a doua oară, dar se ridică o întrebare:

Când a încercat Amalec să ne nimicească a treia oară?

Haideți să vedem!

Dacă dăm puțin timpul înapoi și ne gândim la anii 1939 și 1940, vedem că la cotitura secolului XX, lordul Balfour le-a dat evreilor permisiunea de a se întoarce în Israel. Astfel, a avut loc un val de emigrare, evreii începând să se întoarcă în țara lor. Este foarte interesant că după aproape două mii de ani, am început să ne întoarcem acasă prin mișcarea sionistă, și astfel a început să se formeze statul Israel. Dar ce s-a întâmplat în timp ce au început să se întoarcă evreii acasă? În Germania s-a ridicat un bărbat cu numele Adolf Hitler, care a avut o misiune. Care a fost acea misiunea? Exterminarea totală a evreilor.

Se pare că așa cum Esau a încercat să-l împiedice de trei ori pe Iacov să ajungă la binecuvântarea duhovnicească după care tânjea, copiii lui Esau, amaleciții și descendenții lor, au încercat să-i oprească pe copiii lui Israel să ajungă în patria lor, în țara care le fusese făgăduită. Astfel, de fiecare dată când am încercat să ne întoarcem în patria noastră, acolo se afla Amalec, gata să ne oprească:

- după ce ne-a fost dată Tora, pe Muntele Sinai, am fost atacați de amaleciți;
- după șaptezeci de ani de exil, când am încercat să ne întoarcem înapoi, acolo era Haman care a încercat să ne nimicească;
- după ce s-a ridicat mișcarea sionistă, s-a ridicat și Hitler.

Întrebarea care se ridică acum este: Putem dovedi că nemții sunt cu adevărat urmașii amaleciților?

Haideți să ne uităm la ceea ce avem în fața noastră. Ceea ce voi citi în continuare este o profeție pe care o avem în Talmud. Ea spune următoarele:

„Ce voia să spună împăratul David când a rostit următoarele cuvinte: „*Nu împlini, Doamne, dorințele celui rău, nu lăsa să-i izbutească planurile, ca să nu se fălească!*”? (Psalmul 140.8).

Iacov l-a zis Domnului: „*Stăpâne al lumii, nu îngădui ca Esau, acel om rău, să-și îndeplinească dorințele inimii sale; Nu îndepărta zăbala din gura lui.*”

Ce este zăbala? „Zăbala este parte a căpăstrului constând dintr-o bară subțire de metal cu două brațe, prevăzute cu câte un inel mare, care se introduce în gura calului înapoia ultimilor incisivi pentru a-l struni și a-l conduce.”

Și Iacov spunea: „*Nu îndepărta zăbala din gura lui.*”, adică: „*Nu îndepărta această constrângere de peste Esau.*” De ce? „*Pentru ca Ghermamia din Edom să nu distrugă întreaga lume.*”

Cu ce se aseamănă cuvântul „Ghermamia”? Cu Germania. Este interesant. Care națiune din lume a început două războaie mondiale? Care națiune este responsabilă de moartea a mai mult de o sută de milioane de oameni? Dar de cele șase milioane de evrei uciși în lagărele de concentrare? „Ghermamia din Edom. Dacă li se va permite să scape, vor distruge întreaga lume.

Ceea ce ni se spune aici este: „Nu îngădui ca această națiune să fie puternică, pentru că dacă se va întări, va fi nimicitoare!”

Apropo, ce au făcut puterile aliate cu Germania după încheierea războiului? Au împărțit-o în două: „Germania de Vest și Germania de Est. A fost o situație fără precedent! Niciodată în istorie nu s-a mai întâmplat ca o națiune să fie împărțită în două. Se pare că lumea știe, este conștientă că dacă această națiune (Germania) este unită și îi este permis să fie liberă, va distruge lumea.

În continuare, rabinul Rashi spune:

„*Sunt trei sute de prinți încoronați în Ghermamia Edomului și trei sute cincizeci de căpetenii în Roma. Ei se confruntă în fiecare zi și unul dintre ei este ucis, așa că se izbesc în continuu de numirea unui prinț!*”

Tot el spune că „*problema constantă a Ghermamiei este că se afla într-o luptă continuă cu un loc numit Roma.*”

Dacă ne uităm în istorie, vedem că în Evul Mediu a fost tot timpul război: războiul de treizeci de ani, războiul de o sută de ani, etc. Dar cine s-a luptat în aceste războaie? Habsbugii protestanți contra Imperiului sfânt roman, deci, Germania împotriva Italiei. Este interesant.

Ce implică aceasta? Aceasta ne spune că dacă ei se unesc devin mai periculoși. Ce s-a întâmplat în al doilea război mondial? Germania s-a unit cu Italia. De fapt, Germania a rupt toate alianțele pe care le avea cu alte popoare, cu excepția unuia. Care a fost tratatul pe care nu l-au rupt? Cel cu italienii. Germanii îi voiau pe italieni de partea lor, ceea ce este ciudat dat fiind faptul că Italia nu este cunoscută ca fiind o țară cu armată puternică. Totuși, Hitler a știut că dacă dorește să aibă izbândă, trebuie să se unească cu Roma.

Dar haideți să vedem dacă această Ghermamia este într-adevăr Germania.

Ceea ce vreau să menționez încă de la început este că Talmudul a fost scris în anul 400, iar în vremea aceea, Germania nici măcar nu exista. Germania a devenit o națiune în anul 1870, prin unirea făcută de Bismark. Dar ce a fost înainte de aceasta? Haideți să aruncăm o privire în partea de jos a paginii pe care v-am dat-o:

„La sfârșitul Evului Mediu, în timp ce Anglia și Franța deveneau națiuni unite, Germania a rămas divizată în trei sute de state individuale.”

Acum, haideți să mergem înapoi la Talmud. Ce spune el despre Ghermamia din Edom? Că existau trei sute de prinți încoronați, adică fiecare prinț avea partea lui de stăpânire. Dar cum a știut Talmudul aceasta? Ceea ce a făcut Bismark mai târziu, a fost să unească cele trei sute de state.

Acum haideți să vedem dacă această Ghermamia este într-adevăr Germania pe care o știm noi. Rabinul Rashi spune că „Ghermamia” este numele unei monarhii din împărăția Edom, acesta fiind locul unde s-au stabilit copiii lui Esau, iar noi știm că printre urmașii lui Esau au fost și amaleciții.

Ceea ce nu am scris pe foile voastre, dar vă voi spune, este că noi avem o descriere a oamenilor care locuiau în Ghermamia. Astfel, rabinul care ne-a lăsat un document cu privire la Ghermamia, spune că oamenii din Ghermamia aveau un cusur, adică aveau „o pată albă.” El spunea aceasta cu referire la culoarea părului poporului din Ghermamia.

Cu ce se mândreau nemții? Cu faptul că aveau părul blond și ochi albaștri. Interesant! Și mai este un lucru interesant: prima dată când îi întâlnim pe amaleciți, îi vedem atacându-i pe evrei. Amaleciții erau cunoscuți ca fiind un popor războinic.

Ce ne spune Talmudul despre această națiune?

El spune că dacă va fi îndepărtată zăbala din gura lor, vor deveni niște sălbatici, aceasta mărturisind despre natura lor războinică. Am aici un citat dintr-o carte de istorie și vă rog să-mi spuneți dacă îl găsiți relevant pentru discuția noastră.

Istoricul Marabou spune:

„Prusia (Germania) nu este un stat care are armată, ci mai degrabă este o armată care stăpânește o națiune!”

De fapt, Germania avea un fel de Constituție care spunea că trebuie să servești în armată doi ani, iar după aceea trebuia să mai slujești paisprezece ani în ceea ce se numea „apărarea națională”, ceea ce înseamnă că la sfârșitul anilor 1800, un bărbat petrecea șaisprezece ani în armată. Era o națiune războinică.

Dar ce ni se spune despre caracterul acestui popor? Amaleciții sunt descriși la fel ca bunicul lor Esau, fiind asemănați cu un porc. Animalele au semne distinctive care ne spun ceea ce sunt ele. De exemplu, un animal trebuia să aibă copita despiciată și să rumege pentru a fi considerat curat. Porcul este singurul animal care are copita despiciată, dar nu rumegă. Din punct de vedere duhovnicesc, aceasta simbolizează fățărnicia. Este ca și cum ar spune: „Uitați-vă la mine! Sunt curat pe dinafară, adică am copita despiciată, dar la interior am o mulțime de cusururi!”

Nu este aceasta o descriere a poporului german? Ei spuneau: „Bite Shun (Vă rog frumos)”, „Danke shun (Mulțumesc frumos)”, și ascultau Mozart, Bach și Beethoven în timp ce-i duceau pe evrei în camerele de gazare. În timp ce evreii mureau gazați, nemții îi ascultau pe Mozart și pe Beethoven. Foarte politicoși pe dinafară: „Bite Shun”, „Danke shun”, dar atât de corupți și de nemiloși în interior!

În anul 1898, Kaiserul german a vizitat Ierusalimul, dar rabinul șef al Ierusalimului a refuzat să meargă în întâmpinarea lui. De ce nu a vrut să facă aceasta? Pentru că evreii au porunca să cheme binecuvântarea peste un împărat; fie că este bun sau rău, el trebuie binecuvântat. De ce aceasta? Pentru că Domnul i-a dat conducerea țării.

Așadar, oamenii au ieșit să-l întâmpine pe kaiserul german, dar rabinul șef al Ierusalimului a refuzat să facă aceasta spunând că conform tradiției, el nu putea

să-l binecuvânteze pe kaiserul german deoarece națiunea germană se trage din sămânța lui Amalec și prezintă caracterul seminței lui Amalec: extrem de politicoși și prietenoși la suprafață, dar mocnind de o ură acră și adâncă împotriva poporului evreu.

Să mergem mai departe. Ce am văzut noi până acum?

Am văzut că Talmudul vorbește despre un popor numit Ghermamia, care era împărțit în trei sute de principate. Apoi am văzut că locuitorii țării aveau părul blond și că erau oameni fățarnici: politicoși pe dinafară, dar foarte corupți la interior. Astfel, întrebarea care se ridică este: Putem spune categoric că poporul acesta sunt amaleciții?

Haideți să-l întrebăm pe Adolf Hitler.

Midrash-ul spune că atunci când Amalec a atacat poporul evreu, imediat după ce acesta a primit Tora la Muntele Sinai, evreilor uciși le-au tăiat jos semnul tăierii împrejur. Ei au tăiat organul pe care se făcea tăierea împrejur și l-au aruncat în sus, spre Domnul, spunând:

„Acesta este pentru tine! Este legământul Tău! Noi nu vrem să avem legătură cu așa ceva!”

Amaleciții urau tăierea împrejur. De ce o urau atât de mult? Pentru că tăierea împrejur era un simbol al controlului, simboliza faptul că omul nu putea trăi ca un animal, ci trebuia să trăiască conform Legii lui Dumnezeu și nu conform instinctului animal.

Acesta este motivul pentru care noi am făcut cu Dumnezeu un Legământ în trup, în locul care era cel mai firesc. De fapt, prin aceasta Îi spuneam lui Dumnezeu:

„Ne luăm viețile și Ți le închinăm Ție. Astfel, eu nu mai sunt condus de firea animalică din mine, ci de Cuvântul Tău. Eu stau drept pe Cuvântul Tău și mă las condus și învățat de El, pentru ca prin capul meu să coboare Legea Ta în inima mea și în tot trupul meu, și să nu mai fiu ca un animal care este condus de instinct din cap până în picioare.”

Așadar, amaleciții urau tăierea împrejur.

Acum haideți să vedem ce a spus Adolf Hitler. Ceea ce voi citi provine dintr-un

discurs ținut de el în anul 1940:

„Ei m-au socotit un barbar needucat. Da, noi suntem barbari! Noi vrem să fim barbari, pentru că este un titlu onorabil! Eu nu am conștiință! Conștiința mea este Adolf Hitler! Cele zece porunci și-au pierdut valabilitatea, iar conștiința este o invenție evreiască, este un cusur pentru suflet, așa cum tăierea împrejur este un cusur pentru trup!”

Este interesant! Ce avea Hitler împotriva tăierii împrejur? De ce a atacat-o? Este ca și cum ar fi vorbit amaleciții prin gura lui: „Lupta pentru supremația în lume se va da între noi, germanii, și evrei. Toate celelalte sunt de față, sunt iluzii!” Acestea sunt cuvintele spuse de Adolf Hitler.

Amelecii aveau un singur scop: să-i distrugă pe evrei pentru că ei îl reprezentau pe Dumnezeu.

Hitler a avut tot un singur scop: să distrugă evreii, acesta fiind de fapt adevăratul scop al războiului său. Acesta este Amalec!

Mai este încă un lucru uimitor pe care l-am găsit on-line în ziarul „Știrile de New York” din acele zile. Ascultați cum a vrut Hitler să reconstruiască Berlinul. Cum am spus că numește Talmudul acest loc? „Ghermamia”. Cum numesc nemții Germania? „Deutschland” Dar francezii? Francezii o numesc „Allemagne”. Numai englezii o numesc Germania.

Ascultați ce era de fapt în inima nemților în zilele lui Hitler: Hitler dorea să reconstruiască Berlinul pentru a-l face capitala Reichului. Astfel, întărind colaborarea cu arhitectul și colaboratorul său, Albert Speer, Hitler a încercat să remodeleze centrul orașului. Capitala sa avea să se numească „Ghermamia” și urma să se compare numai cu Egiptul antic sau cu Roma antică.

Deci, Hitler voia să schimbe numele capitalei sale din Berlin în „Ghermamia”. Interesant! Astăzi, ei nu folosesc acest nume, dar într-un fel își pune amprenta pe cultura lor.

Să mergem mai departe și să ne oprim puțin la cartea Esterei. Sfârșitul cărții Esterei ne spune că planul lui Haman nu a reușit și că el și cei zece fii ai săi au fost spânzurați.

În fața voastră aveți niște foi pe care aveți descrierea felului în care a așezat

cartea Esterei moartea celor zece fii. Astfel, cele zece nume au fost scrise în partea dreaptă a manuscrisului, iar în partea stângă a aceleași pagini se află cuvântul „Vi et” care în limba ebraică nu înseamnă nimic, numai „sfârșit”.

Așadar, în partea dreaptă avem o coloană cu zece nume, unul sub altul, iar în partea stângă avem o coloană cu zece linii, una sub alta („Vi et” – nimic). Este interesant, deoarece este singurul loc din toate scrierile noastre în care avem această așezare, iar predecesorii noștri spun că motivul pentru care a scris Estera așa, este pentru a arăta ca spânzurătoare. Numele lor au fost așezate pe verticală pentru că au fost spânzurați, iar prin liniile scrise în partea stângă avem de fapt o altă spânzurătoare.

Mulți dintre cei care au studiat cartea Esterei s-au întrebat ce este cu această a doua coloană care arată ca o spânzurătoare?

Acum vă voi citi ceva din cartea Esterei:

„Și împăratul a zis împărătesei Estera: „Iudeii au ucis și au prăpădit în capitala Susa cinci sute de oameni și pe cei zece fii ai lui Haman. Ce vor fi făcut în celelalte ținuturi ale împăratului? Care-ți este cererea? Ea îți va fi împlinită. Ce mai dorești? Vei căpăta.” (Estera 9.12).

Noi știm că împăratul Ahașveroș o iubea pe Estera, de aceea i-a îngăduit ei și lui Mardoheu să emită decretul prin care au fost omorâți vrăjmașii evreilor. După spânzurarea celor zece fii ai lui Haman, el a întrebat-o pe Estera ce mai dorește. Ahașveroș era cel mai bogat om din lume, iar împărăția lui se întindea din India până în Etiopia. Și iată că el i-a oferit Esterei ocazia să ceară orice ar fi voit ea, dar ce a răspuns ea?

„Estera a răspuns: „Dacă împăratul găsește cu cale, să fie îngăduit iudeilor care sunt la Susa să facă și mâine după porunca de azi și să spânzure pe lemn pe cei zece fii ai lui Haman.” (v.13).

Care este problema cu cererea Esterei? Ea i-a cerut împăratului ca cei zece fii ai lui Haman să fie spânzurați încă o dată a doua zi, deși ei erau deja morți. De ce a cerut ea ca cei zece fii ai lui Haman să fie spânzurați încă o dată? Această cerere nu are nici un sens, pentru că cei zece fii ai lui Haman erau deja morți. Este foarte ciudat! Împăratul îi spune să ceară ce dorește, iar cerința ei este ca fiii lui Haman să fie spânzurați încă o dată a doua zi, deși erau deja morți.

Vreau să vă spun ceva: versetul acesta din cartea Esterei ne-a frământat timp de două mii trei sute de ani, pentru că nu am știut ce a vrut Estera; nu am înțeles de ce a avut o asemenea cerere.

Acum se ridică o întrebare: Care Nume nu este menționat niciodată în cartea Esterei? Numele lui Dumnezeu. Cu toate acestea, când în carte se face referință la „Împăratul” este vorba de Dumnezeu. De fiecare dată când Estera se referă în carte la Ahașveroș, spune „împăratul Ahașveroș”, dar în versetul pe care tocmai l-am citit, ea spune: *„Dacă împăratul găsește cu cale... la Susa să facă și mâine după porunca de azi și să spânzure pe lemn pe cei zece fii ai lui Haman.”* (v. 13).

Prin aceste cuvinte, ea îi cerea de fapt lui Dumnezeu să se întâmple ceva în viitor.

Timp de două mii trei sute de ani, noi nu am înțeles ce a cerut ea, dar în urmă cu șaiszeci și cinci de ani, s-a făcut lumină. Ce s-a întâmplat în urmă cu șaiszeci și cinci de ani? Noi știm cu toții ce s-a întâmplat în anul 1946.

În anul 1946 a avut loc procesul de la Nürnberg. În cadrul acestui proces, au fost aduși în fața justiției naziștii care au făcut crime împotriva umanității, iar unsprezece dintre ei au fost condamnați la moarte. A fost un proces fascinant pentru că la acest proces s-au ridicat multe întrebări, printre care și dacă „ceea ce au făcut germanii a fost o crimă de care să fie acuzați zece oameni sau a fost de fapt crima unei națiuni întregi? Era drept ca totul să fie pus pe seama acelor indivizi? Un singur om era responsabil de moartea a șase milioane de evrei?”

A fost un proces interesant, iar concluzia finală a fost: „Da, ei sunt vinovați!” Astfel unsprezece dintre capii naziștilor au fost condamnați la moarte prin spânzurătoare, iar în noaptea de dinaintea îndeplinirii sentinței, Goring, care era omul numărul doi al lui Hitler, s-a sinucis luând o doză de otravă. Până astăzi este o întrebare neelucidată, cum a ajuns acea capsulă cu otravă în celula lui? Cu numai două ore înainte de a fi spânzurat, el a luat otrava și s-a sinucis.

Ziarul „New York Times” din data de 16 octombrie 1946, a scris:

„Goring și-a pus capăt zilelor, otrăvindu-se, iar alți zece bărbați au fost spânzurați. Rugați-vă pentru Germania!”

Deci, zece oameni au fost spânzurați, iar unul s-a sinucis. Aici este un alt lucru interesant.

Câți copii a avut Haman?

Audiența răspunde: „Unsprezece!”

Rabinul Kraft: „Da, Haman a avut unsprezece copii. Cine a fost al unsprezecelea?”

Audiența: „O fiică.”

Kraft: „Ce s-a întâmplat cu fiica lui?”

Audiența: „S-a sinucis.”

Kraft: Vă amintiți întâmplarea din carte, când Mardoheu a fost plimbat pe cal de către Haman prin toată cetatea. Fiica lui a privit în jos de la fereastră și a crezut că cel care era pe cal era tatăl ei, iar cel care mergea pe jos era Mardoheu, așa că a luat câteva lucruri nefolositoare și le-a aruncat pe fereastră, lovindu-l pe tatăl ei în cap. Haman a privit în sus, iar când ea s-a uitat din nou pe fereastră și a realizat că de fapt îl lovise pe tatăl ei, s-a rușinat de ceea ce făcuse și s-a aruncat pe fereastră. Este interesant!

Revenind la cei unsprezece capi naziști, zece au fost spânzurați și unul s-a sinucis.

Haman a avut unsprezece copii: zece au fost spânzurați, iar fiica s-a sinucis.

Aici aș vrea să vă spun ceva interesant. Într-o carte care a fost publicată în urmă cu câțiva ani și care descrie viețile personale ale liderilor celui de-al treilea Reich, scrie că Goring a fost de fapt un travestit, adică purta haine femeiești pe sub uniformă.

Un alt lucru interesant este faptul că sentința de condamnare la moarte a celor unsprezece a fost dată în luna iunie a anului 1946, dar imediat au apărut unele probleme:

- în primul rând, lumea a început să protesteze împotriva sentinței date și să spună: „Cum puteți să-i omorâți? Prin aceasta dovediți că sunteți la fel ca naziștii, că și voi omorâți ca și ei!”

- în al doilea rând, au fost dezbateri cu privire la felul cum ar trebui să moară cei unsprezece. Astfel, germanii au cerut să fie împușcați și nu spânzurați, pentru că a fi executat prin împușcare era considerată o moarte militară, o moarte onorabilă, pe când a muri spânzurat era o moarte umilitoare, o moarte pentru criminali,

fiindcă numai ucigașii sunt spânzurați.

Așadar, au fost dezbateri în care s-a pus problema dacă cei unsprezece ar trebui să fie executați sau nu, iar dacă sunt executați, cum să se facă aceasta: prin împușcare sau spânzurare? Aceste dezbateri au durat timp de câteva luni, iar în cele din urmă, au fost executați.

Dacă priviți foile pe care vi le-am dat veți vedea că ei au murit în data de 21 Tishri, adică de Anul Nou evreiesc, pentru că în anul acela, noul an evreiesc a început în data de 21 Tishri.

Ce găsim în „Zora” cu privire la Anul Nou evreiesc (Hoshana Rabah)? În această zi, era încheiată judecata neamurilor, sentințele date de Împărat erau împlinite în acea zi. Este foarte interesant faptul că executarea sentinței celor unsprezece s-a amânat și astfel, au murit cu ocazia zilei Hoshana Rabah, când Împăratul executa sentința dată împotriva neamurilor.

Acum, haideți să mergem la o altă parte a profeției. Uitați-vă la numele fiilor lui Haman. Puteți vedea că am încercuit niște litere din cadrul acestor nume?

(Nota traducătorului: În limba ebraică se scriu numai consoanele, iar semnele de sunt numele fiilor lui Haman (T, :, -) indică ce vocală se pronunță în cuvântul respectiv).

—Lipsește Tabelul —

Este vorba de primul nume, de al șaptelea și de al zecelea nume. După cum vedeți, am încercuit un „**Tav**” (ת), un „**Șin**” (ש) și un „**Zain**” (ז). Acest lucru este interesant pentru că aș vrea să vă spun ceva: În mod normal, literele care apar în Tora, în profeții sau în orice altă scriere, au aceeași formă, sunt uniforme. În toată Tora, care este alcătuită din șapte sute de mii de litere, există numai douăzeci și două de cazuri în care câteva litere sunt mai mici decât celelalte sau sunt îngroșate. Trei dintre ele sunt aici, în numele fiilor lui Haman: un „**Tav**” (ת), un „**Șin**” (ש) și un „**Zain**” (ז).

Timp de două mii trei sute de ani, noi nu am știut de ce atunci când a scris cartea ei, Estera a ales să scrie cele trei litere mai mici decât pe celelalte. Am descoperit aceasta abia în anul 1946, pentru că dacă ne uităm la data în care au fost executați cei zece capi naștiți, după calendarul ebraic aceasta s-a întâmplat în

anul 5707:

- un „Tav” (400 = (ת);
- un „Şin” (707 = 7 + 300 + 400 ;300 = (ש
- un „Zain” (7 = (ז.

Poate veți spune: „O clipă, rabinule Kraft! Noi știm că lumea a fost creată în urmă cu 5769 de ani!

Este adevărat, dar de câte ori apare numărul „707” în acești 5769 de ani? Să ne gândim:

- anul **707** - o dată;
- anul **1707** - a doua oară;
- anul **2707** - a treia oară;
- anul **3707** - a patra oară;
- anul **4707** - a cincea oară;
- anul **5707** - a șasea oară.

După cum vedem, numărul **707** apare de șase ori.

Dar cum știm că Estera se referea la a șasea oară când **707** apare în cei 5769 de ani de la creație și nu la a cincea sau a patra oară când apare?

Să ne întoarcem din nou a cartea Esterei. Care este prima literă a numelui celui de-al zecelea fiu al lui Haman? Un **Vav** (ו) îngroșat. Vă repet încă o dată că din șapte sute de mii de litere, câte are Tora, numai douăzeci și două de litere sunt îngroșate sau scrise mai mici decât celelalte litere. **Vav**-ul din al zecelea nume este îngroșat. Ce valoare numerică are **Vav**? Șase (6).

De fapt, Estera ne arată aici o dată: a șasea oară când apare numărul **707**, adică anul **5707** sau **1946**.

Cu alte cuvinte, ea spunea: „Doamne, trebuie ca cei zece fii ai lui Haman să fie

spânzurați, pentru că lumea nu va vrea să-i spânzure, ci va vrea ca ei să fie tratați ca niște militari și ca urmare, împușcați, nu spânzurați. Doamne, atunci vom avea nevoie de ajutorul tău pentru ca ei să fie spânzurați!”

Noi nu am înțeles cererea Esterei până în anul 1946. Cum am primit această descoperire? Prin ceea ce s-a întâmplat la proces.

Să ne întoarcem la foile noastre.

Haideți să citim ce au scris cei de la „News Week” din 28 octombrie 1946: „Cei paisprezece pași care au fost făcuți pentru executarea celor zece condamnați”. În acest articol ni se dă numele celui care a construit spânzurătoarea, acesta fiind John C. Woods.

Să mergem încă o dată în cartea Esterei:

„Esteră a răspuns: „Dacă împăratul găsește cu cale, să fie îngăduit iudeilor care sunt la Susa să facă și mâine după porunca de azi și să spânzure pe lemn pe cei zece fii ai lui Haman.”

Cum se traduce cuvântul „Wood” adică numele celui care a construit spânzurătoarea pe care au fost executați cei zece? „Lemn”. Exact așa cum a cerut Estera.

Să vedem ce ne mai spune articolul celor de la „News Week”:

„Numai Julius Sreicher a pășit spre spânzurătoare fără demnitate. El a trebuit să fie împins spre execuție în timp ce striga „Heil Hitler!” Apoi, în timp ce-și târa picioarele a zis: „Acum voi merge la Dumnezeu!” Va merge în iad, credeți-mă! „iar când a ajuns în fața spânzurătorii, a strigat: „Sărbătoarea Purim 1946!” Purim este o sărbătoare evreiască.

Ce vedem aici, dragilor? O profeție? Cum a știut Estera să-i ceară Împăratului spânzurarea încă o dată a fiilor lui Haman, ca o umbră a faptului că două mii trei sute de ani mai târziu vor fi spânzurați încă zece amaleciți? Cum a știut ea să scrie cu exactitate data executării celor zece și s-o ascundă în enumerarea numelor fiilor lui Haman? De ce a desenat în partea stângă a profeției încă o spânzurătoare?

Ceea ce este mai interesat, este faptul că dacă execuția ar fi avut loc în iunie 1946 când s-a dat sentința, după calendarul evreiesc ar fi fost anul 5706. De ce? Când

Începe anul evreiesc? În luna Tishri, de Rosh Hashana. Faptul că execuția a fost amânată până în octombrie, a făcut ca ea să aibă loc în anul 5707, adică exact cum a spus Estera.

Un alt lucru interesant este că ar fi trebuit să fie spânzurați unsprezece oameni, dar Estera a cerut să fie spânzurați zece, așa că unul dintre ei a trebuit să se sinucidă și bineînțeles, totul a avut loc cu ocazia zilei Hoshana Rabah, când judecata era adusă asupra națiunilor și chiar un om de-al lor (Julius Streicher), ne-a confirmat că s-a întâmplat acest lucru, prin faptul că a strigat: „Aceasta este o reluare a sărbătorii Purim!”, adică a evenimentelor petrecute în cartea Esterei.

Știa el istoria evreilor? Poate. A pus Dumnezeu acele cuvinte în gura lui pentru ca noi să înțelegem profeția la care făcea referire Estera? Poate.

Un lucru îl știm cu siguranță: că în acest manuscris, în această carte sunt strecurate lucruri care aveau să se întâmple două mii trei sute de ani mai târziu.

Mulțumesc că m-ați ascultat și sper că v-a plăcut.

O mică completare:

La stânga sunt trecute numele celor zece fii si lui Haman așa cum apar în cartea Esterei: Parşandata, Dalfon, Aspata, Porata, Adalia, Aridata, Parmaşa, Arizai, Aridai și Vaiezata. (Estera 9:7-9)

La dreapta scrie „Vi et”, ceea ce înseamnă: „Nimic”.

Spânzurarea celor zece naziști: Hans Frank, Wilhelm Frick, Alfred Jodl, Ernst Kaltenbrunner, Wilhelm Keitel, Joachim von Ribbentrop, Alfred Rosenberg, Fritz Sauckel, Arthur Seyss-Inquar, si Julius Streicher, a avut loc în data de 16 octombrie 1946. În calendarul ebraic, data de 16 octombrie 1946 corespunde cu 21 Tishri 5707. Această dată a fost ultima zi a sărbătorii ebraice Sukkot sau sărbătoarea Corturilor, ziua numită Hoshana Rabba. Evreii cred că această zi reprezintă timpul când verdictul de judecată a lui Dumnezeu va fi pecetluit.

„În ziua aceea, numărul celor ce fuseseră uciși în capitala Susa a ajuns la cunoștința împăratului.

Și împăratul a zis împărătesei Estera: „Iudeii au ucis și au prăpădit în capitala Susa cinci sute de oameni și pe cei zece fii ai lui Haman. Ce vor fi făcut în celelalte ținuturi ale împăratului? Care-ți este cererea? Ea îți va fi împlinită. Ce mai dorești? Vei căpăta.”

Estera a răspuns: „Dacă împăratul găsește cu cale, să fie îngăduit iudeilor care sunt la Susa să facă și mâine după porunca de azi și să spânzure pe lemn pe cei zece fii ai lui Haman.”

Și împăratul a poruncit să se facă așa. Porunca a fost adusă la cunoștința poporului din Susa. Au spânzurat pe cei zece fii ai lui Haman.” (Estera 9.11-14).

În amintirea acestei mari victorii a evreilor asupra vrăjmașilor lor, evreii au sărbătorit sărbătoarea Purim anual timp de două mii de ani.

Cererea Esterei ca cei zece fii ai lui Haman să fie spânzurați, pare mai degrabă neobișnuită având în vedere că fiii lui Haman fuseseră uciși deja. Dacă cei zece fii ai lui Haman erau deja morți, de ce s-au mai deranjat să-i spânzure?

În scrierile înțelepților, noi găsim mai multe păreri care clarifică aceasta:

Astfel, referindu-se la cuvântul „mâine” din cererea Esterei, înțelepții spun:

„Există un mâine care este acum și un mâine care este mai târziu”.

Cu alte cuvinte, Estera cerea ca spânzurarea celor zece fii ai lui Haman să nu rămână un episod izolat în istorie, ci să aibă loc din nou în viitor. În cazul acesta, cu siguranță împăratul Ahașveroș nu se afla în postura de a răspunde unei asemenea cereri. Numai Dumnezeu putea face și ține o asemenea promisiune.

O examinare atentă a sulului Esterei rezolvă această problemă. Potrivit înțelepților, de fiecare dată când împăratul Ahașveroș este menționat în cartea Esterei, referirea la el se face prin cuvintele: „împăratul Ahașveroș” dar când avem numai cuvântul „împăratul”, aceasta se referă la Dumnezeu.

Așadar Estera nu și-a adus cererea în fața lui Ahașveroș, ci în fața lui Dumnezeu, El fiind Cel care a răspuns cererii sale: *„Și împăratul a poruncit să se facă așa.”* (Estera 9:14)

Dacă această cerere a Esterei a fost pentru viitor, s-a împlinit ea? A înregistrat

istoria încă zece fii ai lui Haman care au fost spânzurați după ce au încercat să-i extermine pe Evrei?

Da, atât istoria cât și codificările Bibliei validează împlinirea acestei profeții!

În Estera 3.1 ni se spune că Haman era un Agaghit, iar Agag a fost împăratul lui Amalec (1Samuel 15.8). Așadar, Haman și fiii săi erau amaleciți. Rabinii noștri au urmărit linia genealogică a națiunii germane și au dovedit că ei sunt descendenți ai lui Amalec.

În timpul celui de-al doilea război mondial, naziștii din Germania au încercat să-i șteargă pe „evrei de pe fața pământului. Șase milioane de „evrei au fost uciși de către germani. La sfârșitul războiului, liderii naziști care au supraviețuit, au fost judecați la Nurnberg pentru aceasta și pentru alte crime de război. Aceste procese au început în data de 20 noiembrie 1945, fiind incriminați douăzeci și doi de lideri naziști.

În data de 01 octombrie 1946, doisprezece naziști au fost condamnați la spânzurătoare dintre care unul, Hermann Goring, s-a sinucis, iar un altul, Martin Bormann a fost condamnat în absență. Ceilalți zece au fost spânzurați în data de 16 octombrie 1946.

Având în vedere că procesul a fost condus de către un tribunal militar, sentința ar fi trebuit să fie: „moarte prin împușcare sau prin scaun electric”, așa cum se practică în SUA, dar Curtea de judecată a spus în mod clar că moartea va fi prin spânzurare, exact ca în cererea originală a Esterei: „...să spânzure pe lemn pe cei zece fii ai lui Haman.”

Deși ar putea exista îndoieli cu privire la legătura dintre Cartea Esterei și criminalii războiului nazist, condamnatul Julius Streicher nu a avut nicio îndoială. Conform unor relatări oculare, Streicher a făcut legătura între cele întâmplătoare atunci și sărbătoarea Purim, așa cum a admis atunci când funia se afla în jurul gâtului său, cu câteva secunde înainte de a fi spânzurat.

„Cu o ură arzătoare în ochii săi, Streicher a privit în jos către martori și a strigat „**Sărbătoarea Purim 1946!**”

Folosind metodologia ESL de decodificare a codurilor biblice ascunse în capitolul 9 al cărții Esterei, putem face o altă descoperire uimitoare. Ziua și luna execuției

fiilor germani ai lui Haman sunt codificate și ascunse în cadrul textului după cum putem vedea mai sus:

21 Tishri (literele albe pe fundalul roșu): data ebraică 21 Tishri (kaph (ך) aleph (א) tav (ת) = shin (ש) -resh (ר)- yod (י) este ascunsă prin litere în cadrul versetelor 12-27 din capitolul 9. Aceasta este data la care cei zece criminali naziști au fost spânzurați. Din punct de vedere statistic, șansele ca această dată să apară în acest pasaj din întâmplare sunt mai mici de una la un milion.

Anul 5707 (literele albastre): mergând în diagonală prin data de 21 Tishri găsim anul 5707 (tav (ת) – shin (ש) – zayin (ז)) care corespunde cu anul 1946. Acest an este ascuns în cadrul versetelor 15-17 din capitolul 9 și are comun litera „shin” împreună cu cuvântul Tishri.

Naziști (literele albe pe fundal negru): începând sub cuvântul „spânzurați”, apare transcrierea ebraică a cuvântului „naziști” (nun (נ) – aleph (א) – tsadi (צ) – yod (י)).

Spânzurați (literele galbene de pe fundalul verde): în partea stângă a tabloului, pe verticală, apare cuvântul „spânzurați” – tav (ת)- lamed(ל) – vav (ו) – yod (י).

Arian (literele purpurii din romburile galbene): chiar deasupra datei de 21 Tishri apare cuvântul ebraic „arian” (aleph (א) -resh (ר) -yod (י)). Obiectivul lui Hitler era să șteargă națiunea ebraică și să aibă o rasă ariană pură.

Amaleciți (literele galbene de pe fundalul negru): pe ultimul rând al profeției, găsim cuvântul ebraic pentru „amaleciți” (ayin (ע) – mem (מ) – lamed (ל) -koph (ק) – yod (י)). Potrivit tradiției ebraice, națiunea germană se trage din amaleciți (Exod 17:8).

Haman: literele albe de pe fundal albastru: pe rândul de sus al tabloului, apare cuvântul „Haman” – hey (ה) – mem (מ) – nun (נ).

Zece: (literele negre de pe un fundal turcoaz): sub cuvântul „Haman” apare cuvântul ebraic „zece” (ayin (ע), shin (ש), resh (ר), hey (ה)) în cadrul versetului 12 din Estera capitolul 8..

Fii: (literele albe pe fundal maro): sub cifra „zece” apare cuvântul ebraic „fii” (beth (ב) – nun (נ) -yod (י)).

Un articol interesant. Oare ceea ce citim în cartea Esterei este răspunsul la întrebarea ridicată de articolul de mai jos? **De ce nemții și Merkel sunt ospitalieri cu imigranții musulmani și rasiști cu est-europenii?** publicat miercuri 16 octombrie 2016

Foarte mulți români au observat, de-a lungul timpului, că nemții sunt foarte reticenți chiar rasiști cu est-europenii, și foarte toleranți, ba chiar extrem de ospitalieri cu imigranții musulmani.

Nu de puține ori polonezii, românii, bulgarii, sârbii sau ungurii au parte de un comportament reticent, superior și chiar rasist din partea nemților de rând și al autorităților când intră în contact cu acestea. Lucru acesta pare inexplicabil, deoarece est-europenii sunt albi, muncitori și creștini, deci se pot integra în societatea germană foarte repede, învață limba lui Goethe, și totuși nemții de ani de zile îi persecută, batjocoresc sau umilesc, refuzând sau încetinind dreptul lor european de a se asimila.

Am văzut mulți români plângându-se de rasismul german în timp ce pe imigranți arabi îi primesc cu brațele deschise, cu fanfare și masă caldă și cu plata ajutoarelor sociale la zi, iar drept mulțumire musulmanii nu muncesc în industria germană, se roagă la moschee, refuză integrarea, locuind în ghetouri, unde nu mai are curajul să intre nici poliția. Musulmanii vin din anii `60 în Germania de vest și după 1990 în fosta DDR și nici până astăzi nu s-au integrat, trăind separat de societatea modernă. Și cu toate acestea, nemții și cancelarul german Angela Merkel îi primesc cu o căldură sufletească, materială și financiară suspectă, respingându-i cu o superioritate „hitleristă” pe est-europeni.

În 2013 am fost cu o bursă de studiu în Germania la Leipzig. De aici, din orașul în care a studiat Nicolae Iorga, Lucian Blaga și Sextil Pușcariu m-am plimbat cu trenurile de mare viteză spre orașe germane, inclusiv la Berlin. Pe pielea mea am observat atitudinea rece, aproape rasistă, a nemților cu care am intrat în contact, fie că erau profesori, funcționari sau nemți de pe stradă, atunci când aflau că sunt român. Toți mă priveau de sus, superior, și la fel pe colegii mei din Slovacia, Polonia, Bulgaria sau Serbia. În schimb pe imigranții musulmani, pe femeile ce purtau burka, îi primeau cu un respect aproape religios, mai că îi „spălau și pe fund”.

Am fost la întâlniri, conferințe sau chiar pe tren și am observat că nemții deveneau reticenți când auzeau că ești din România sau din Estul Europei, dar deveneau foarte prietenoși cu familii de musulmani, de negrii și cu femeile care purtau burka. Simpatia față de musulmani era mai mult decât evidentă și foarte ciudată. M-am gândit mult la care ar fi cauzele și le-am cercetat. Începând din anii '60 s-a dus o politică de promovare a multi-culturalismului, adică nemții să-i iubească pe toți cei care nu sunt ca ei, adică albi și creștini, ca să nu se revină la xenofobia din perioada hitlerismului.

Așa se face că statul a investit zeci de ani într-o propagandă anti-xenofobă cu afișe, bannere, spoturi publicitare, prin radio și televiziune, în care se explică „băbește” nemților, că toți cei care sunt negri, arabi, femeile cu burka, musulmani, hinduși sau chinezi trebuie iubiți necondiționat. S-a creat în mentalul colectiv german o xenofobie pe invers, pervertită: îi iubesc pe toți care sunt altfel decât europenii, albi și creștini.

De fapt în Germania s-a ajuns la un rasism pe invers, aproape schizofrenic. Așa că am început să fiu atent la propaganda anti-xenofobă germană și am observat că pe toate mijloacele de transport în comun, trenuri, în instituții publice sau cafenele erau afișe în care îi îndemneau pe nemți să-i iubească pe negrii, arabi și musulmani, dar niciun afiș să-i accepte pe frații est-europeni. Nemții au fost “dresați” psihologic să iubească “inversul” rasismului lor interbelic, adică pe toți care nu sunt albi și creștini. Astfel psihologic se înțelege de ce nemții îi urăsc pe est-europeni pentru că sunt albi și creștini și îi iubesc pe arabii și negrii musulmani cu toată inima lor.

Astfel se explică de ce în timp ce Germania este invadată de milioane de imigranți musulmani, nemții și Merkel îi primesc cu fanfare, cu masa caldă, cu plata ajutoarelor sociale la zi și îi invită și pe alții să vină. S-a creat un rasism german pe invers, datorită unei propagande multi-culturale de zeci de ani și prost înțelese și aplicate de către nemți. Dacă veneau milioane de est-europeni în Germania aceștia ar fi fost respinși cu tunuri cu apă și grenade lacrimogene. Nemții i-ar fi exclus cu superioritate, pentru că românii, sârbii, bulgarii, ungurii sau polonezii sunt albi și creștini, deci nu intră în tiparul colectiv multi-cultural de pe afișele și bannerele publice: arab, negru, femeia cu burka și musulman. S-a ajuns la un schematism psihologic și sociologic în Germania.”

Astfel se explică de ce în timp ce Germania este invadată de milioane de imigranți

musulmani, nemții și Merkel îi primesc cu fanfare, cu masa caldă, cu plata ajutoarelor sociale la zi și îi invită și pe alții să vină. S-a creat un rasism german pe invers, datorită unei propagande multi-culturale de zeci de ani și prost înțelese și aplicate de către nemți. Dacă veneau milioane de est-europeni în Germania aceștia ar fi fost respinși cu tunuri cu apă și grenade lacrimogene. Nemții i-ar fi exclus cu superioritate, pentru că românii, sârbii, bulgarii, ungurii sau polonezii sunt albi și creștini, deci nu intră în tiparul colectiv multi-cultural de pe afișele și bannerele publice: arab, negru, femeia cu burka și musulman. S-a ajuns la un schematism psihologic și sociologic în Germania.”